

Libris.RO

Redactare: *Dobrica Boltașu*

Tehnoredactare: *Mariana Rădu*

Corectură: *Viorica Horga*

Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: *The Star of Kazan*

Copyright © By Eva Ibbotson 2004

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Eva Ibbotson

STEAUA DIN KAZAN

Traducere din limba engleză
de *Mihaela Adina Eros*

**METEOR
PUBLISHING**

Pentru Rowan

Cuprins

1 • UN COPIL GĂSIT	11
2 • ORAȘUL DE AUR	19
3 • SCUFUNDAREA <i>MEDUZEI</i>	22
4 • CAI ALBI	31
5 • CONTESA DE MONTE CRISTO	40
6 • STEAUA DIN KAZAN	50
7 • O RÂNDUNICĂ ÎȘI IA ZBORUL	58
8 • CRAPUL DE CRĂCIUN	62
9 • ROATA GIGANTICĂ	69
10 • FERICIRE	73
11 • CĂLĂTORIE SPRE NORRLAND	82
12 • CASA DE LA SPITTAL	89
13 • PRÂNZ LA CABANA DE VÂNĂTOARE	101
14 • GĂSIREA MÂNZULUI	106
15 • HECTOR	112
16 • APE TĂMĂDUITOARE	122
17 • MIROS DE ARS	131
18 • ANNIKA ÎȘI ÎNCALCĂ O PROMISIUNE	136
19 • ȚIGANI	149
20 • NAȘUL	154
21 • FAMILIA EGGHART ESTE DEZGUSTATĂ	162
22 • ONOAREA LUI HERMANN	165
23 • CE E GĂSIT PE MAL	171
24 • ZED CĂLARE	184
25 • SURPRIZA ANNIKĂI	187

26 • SOSEȘTE HARPA	191
27 • POVEȘTEA UNCHIULUI	200
28 • ADUNAREA DE DOVEZI	204
29 • PALATUL GROSSENFLOSS	214
30 • ELVEȚIA	223
31 • ELEVA NUMĂRUL 126	226
32 • RAGNAR HAIRYBREEKS	231
33 • SALVAREA	235
34 • STEFAN SE CONFESĂZĂ	246
35 • ȘCOALA CARE SE GOLEȘTE	251
36 • OARE VINE?	256
37 • HOTELUL RIVERSIDE	261
38 • SCRISOAREA	268
39 • ROCCO	273
40 • ALBUMUL CU DECUPAJE AL PAULINEI	280
41 • VASUL CU ABURI DE PE DUNĂRE	285
42 • ZIUA CÂND A FOST GĂȘITĂ	291
43 • HERMANN SE RĂZGÂNDEȘTE	299
44 • CALUL ÎMPĂRATULUI	304

CAPITOLUL 1

UN COPIL GĂȘIT

Ellie se duse în biserică din cauza picioarelor. Acesta nu e cel mai bun motiv pentru a intra într-o biserică, dar ea era durdulie și trecută de prima tinerețe și o dureau foarte tare picioarele.

Era o zi frumoasă și însorită de iunie, iar Ellie și prietena ei Sigrid (care, pe cât era Ellie de grăsună, pe atât era ea de slabă) plecaseră devreme din Viena cu trenulețul care le duse la munte, ca să urce pe vârful unei culmi care se numea Dorfelspitze.

Se duceau la munte în fiecare ultimă duminică a fiecărei luni, aceasta fiind ziua lor liberă, schimbându-și șorturile cu dirndle¹ și umplându-și rucsacurile cu sandviciuri cu salam și felii de prăjitură cu prune, astfel încât când au ajuns în vârf, au putut admira priveliștea fără să li se facă foame. Așa își desfășurau ele sufletele după ce toată săptămâna erau ocupate până peste cap cu gătitul, dereticatul, cumpărăturile și spălatul pentru profesorii care le angajaseră și care erau pretențioși în privința felului în care erau făcute treburile. Ellie era bucătăreasa și Sigrid camerista și erau prietene de ani îndelungați.

Dar în duminica aceea, Ellie purta ghete noi, ceea ce e o negliobie să faci atunci când mergi într-o excursie lungă. Când erau cam pe la jumătatea muntelui, au ajuns într-o poiană plină de flori și în capătul ei, într-o parte, se afla izolată o bisericuță albă, cu o cupolă rotundă.

Ellie s-a oprit.

– Știi, Sigrid, cred că aș vrea să mă rog puțin pentru mama. Am avut un vis cu ea azi-noapte. De ce nu mergi tu mai departe și te prind eu din urmă.

Sigrid a pufnit ironic.

– Ți-am spus eu să nu porți ghete noi.

¹ Costume tradiționale austriece (n.t.).

Dar a fost de acord să meargă mai departe încet și Ellie a traversat podul de lemn de peste un pâraiaș și a intrat în biserică.

Era o biserică foarte frumoasă – unul dintre acele locuri care arată de parcă Dumnezeu ar fi pe cale să dea un mare ospăț. Tavanul era pictat cu îngeri și stele aurii și se afla acolo și o icoană a Sfintei Ursula cu brațele ridicate, ceea ce a făcut-o pe Ellie să n-o mai doară picioarele. Sfintele sale moaște nu erau ceva care să te bage în sperieți, cum ar fi un os de la degetul de la picior sau o mână uscată, ci o buclă din părul sfintei, sub o cupolă de sticlă, împodobită cu perle, și, deși biserica era izolată, departe de sat, cineva pusese un buchet de trandafiri sălbatici proaspeți într-un vas la picioarele Sfintei Fecioare.

Ellie s-a strecurat într-o strană și și-a desfăcut șireturile. A spus o rugăciune pentru mama ei, care murise cu mulți ani în urmă... și a închis ochii.

N-a ațipit decât câteva minute. Când s-a trezit, biserica era tot pustie, dar a avut impresia că fusese trezită de un soi de zgomot. S-a uitat în jur cu atenție, dar n-a găsit nimic. Apoi, privind dincolo de strană, a văzut zăcând pe covorul stacojiu, la picioarele altarului, o bocceluță.

Era de mărimea unui dovlecel mare și primul gând al ei a fost că cineva o lăsase acolo drept ofrandă din recoltă. Dar sărbătoarea recoltei era în septembrie, nu în iunie. Și apoi, spre surprinderea ei, dovlecelul a scos niște zgomote... un mieunat ușor...

Să fi fost o pisicuță... un cățeluș?

Ellie și-a legat șireturile și s-a dus să se uite.

Dar era mai rău decât dacă ar fi fost un cățeluș ori o pisicuță.

– Oh, Doamne, a spus Ellie. Oh, Doamne, Doamne!

* * *

Sigrid ajunsese pe vârful muntelui. Admirase priveliștea, mâncase un sandvici cu salam și respirase adânc de câteva ori, dar Ellie nici gând să se arate.

Sigrid era supărată. Atunci când te afli pe vârful unui munte și admiri o priveliște, vrei să faci asta împreună cu cineva. A mai așteptat puțin, apoi și-a strâns rucsacul și a făcut cale întoarsă,

coborând panta stâncoasă prin pădurea de pini până a ajuns la bisericuța din poiană.

Ellie era încă înăuntru, stând în prima strană – dar ținea ceva și părea șocată, îmbujorată și bizară...

– Cineva a lăsat asta, a spus ea. Și a tras de marginea șalului, iar Sigrid s-a aplecat să se uite.

– Doamne sfinte!

Copilul era tare mititel, nu avea mai mult de câteva zile, dar era uimitor de... viu. Emană căldură, scotea aburi precum o pâine proaspăt coaptă, își agita picioarele sub șal și atunci când Sigrid a întins un deget osos să-i atingă obrazul, și-a deschis ochii și iată că acolo, uitându-se în sus la ele, era o persoană în carne și oase.

– Era un bilețel prins de șal, a spus Ellie.

Pe o bucățică de hârtie pătată de lacrimi se aflau cuvintele: „Vă rog, fiți buni cu fiica mea și duceți-o la Viena, la călugărițe.”

– Ce-o să facem? a întrebat Sigrid.

Era supărată. Nici ea, nici Ellie nu erau măritate. Nu știau nimic despre copiii mici.

– O ducem la Viena, la călugărițe, așa cum scrie în bilețel. Ce altceva putem face?

Le-a luat o oră să care copilul până jos în sătucul Pettelsdorf. Nimeni de acolo nu știa nimic despre copil, nimeni nu văzuse pe cineva ducându-se spre biserică.

– Trebuie să fi venit din partea cealaltă, prin trecătoare, au spus ei.

O țărancă le-a dat o sticlă și niște lapte diluat de la vaca ei și apoi s-au îndreptat încet-încet spre mica gară de pe malul lacului, să aștepte trenul de întoarcere la Viena.

Era târziu atunci când au ajuns în oraș cu bocceluța lor umedă și neastâmpărată și erau foarte obosite. Singura mănăstire de maici despre care știau că primea copii găsiți era departe de casa profesorilor unde lucrau și locuiau ele, și n-aveau bani de taxi.

Așa că au luat tramvaiul, și deși era unul din acelea noi, electrice, se făcuse aproape întuneric atunci când au străbătut strada ce ducea spre Mănăstirea Sfintei Inimi.

Portile din fier forjat erau închise. Din clădirea joasă, albă se auzea muzică.

– O să-i fie bine aici, a spus Ellie mângâind fetița pe cap.

Sigrid a tras de frânghia clopoțelului. Au auzit sunetul râs-nând înăuntru, dar nu s-a arătat nimeni.

A tras din nou și au așteptat. În cele din urmă a venit o călugăriță în vârstă traversând în grabă curtea.

– Ce este? a întrebat ea uitându-se prin întuneric.

– V-am adus un copil găsit, maică, a spus Sigrid. A fost abandonată într-o biserică din munți.

– Nu, nu, nu. Călugărița și-a ridicat mâinile în aer. Părea îngrozită. Luați-o de aici imediat, nu mai zăboviți, nu ar fi trebuit să veniți! Suntem în carantină pentru tifos. Trei dintre surori au avut și au început să-l ia și copiii.

– Tifos! a exclamat Ellie înfiorându-se. Era o boală îngrozitoare, toată lumea știa asta.

– Luați-o repede de tot de aici, a spus călugărița și a început să-și fluture brațele de parcă ar fi alungat niște găște.

– Dar unde s-o ducem? a început Sigrid. Trebuie să existe vreun alt loc.

– Nimeni din Viena n-o să primească niciun copil atâta timp cât durează epidemia, a spus ea. Va dura cel puțin șase săptămâni.

Rămase afară, cele două prietene s-au uitat una la cealaltă.

– Va trebui s-o luăm cu noi și să încercăm iar mâine.

– Ce vor spune profesorii?

– Nu trebuie să știe, a spus Ellie. O s-o ținem sub scară. Ei nu coboară niciodată la bucătărie. Dar în acea privință s-a înșelat.

* * *

Cei trei profesori locuiau în aceeași casă de când se născuseră.

Aceasta se afla în partea sudică a unei mici piațete din partea veche a orașului, nu departe de palatul împăratului și de Școala Spaniolă de Echitație. Dacă te aplecai în afară de la ferestrele de la etaj, puteai vedea porumbeii rotindu-se în jurul turlelor Catedralei Sfântul Ștefan, care se afla chiar în inima orașului și deci, pentru oamenii care locuiau acolo, și a lumii.

Dar, deși din piațetă puteai merge în toate locurile importante, era liniștită și retrasă de parcă ar fi fost izolată. În centrul ei se afla statuia generalului Brenner călărind un armăsar de bronz, care-i încânta pe copiii care locuiau acolo, pentru că poți face atâtea cu statuia unui cal: poți să-l călărești, îl poți mângâia, te poți adăposti sub el când plouă. Generalul fusese un erou și luptase împotriva lui Napoleon și din acest motiv piața îi purta numele: Piața Brenner.

Lângă generalul călare se afla o fântână cu un bazin puțin adânc și un ghizd mare de piatră și uneori în ea înotau peștișori aurii, întrucât copiii care câștigau pești în parcul de distracții din Prater, în nord-estul orașului, îi aruncau în ea în drum spre casă.

În partea vestică a piațetei se afla o biserică cu hramul Sfântului Florian, care era sfântul protector al pompierilor. Era o biserică frumoasă cu un cimitir năpădit de iarbă, unde își făcuseră sălaș florile sălbatice și în partea opusă bisericii era un șir de castani în corsete de fier, care adăposteau piațeta de zarva străzii ce ducea spre centrul orașului. Mai era și o mică librărie într-un colț și o cafenea cu o prelată în dungii în celălalt, așa că piațeta avea tot ceea ce-și putea dori cineva.

Casa în care locuiau profesorii se afla pe la mijloc. Era cea mai mare și mai frumoasă și avea un balcon din fier forjat la primul etaj, jardiniere la ferestre și un mâner de ciocănit la ușă în formă de cap de bufniță.

Profesorul Julius era cel mai în vârstă. Avea o barbă ascuțită, cenușie și era înalt și serios. Cândva, cu mulți ani în urmă, fusese la un pas să se căsătorească, dar mireasa pe care și-o alesese murise cu o săptămână înainte de nuntă și de atunci profesorul Julius devenise foarte sobru și grav. Era geolog și preda la universitate, unde le vorbea studenților despre fluorit și granit și despre cum să lovești rocile cu un ciocan astfel încât să nu-ți sară așchii în ochi.

Fratele său, profesorul Emil, era cu totul diferit. Era scund și rotofei și aproape că n-avea păr deloc. Atunci când urca la etaj găfâia un pic, dar era un om vesel. Materia sa era istoria artei și profesorul era în stare să spună doar uitându-se la degetele de la picioarele unui înger dacă tabloul era de Tintoretto sau Tițian.

Sora lor era și ea profesoară și era cea mai tânără dintre cei trei. Se numea Gertrude și era profesoară de muzică. Preda lecții despre armonie și contrapunct și cânta la harpă în orchestra orașului. A avea o harpă e ca și cum ai avea un copil mare și încăpățânat care trebuie să fie cărat de colo colo, protejat de îmbrânceli și urcat în birjă și domnișoara profesoară Gertrude – ca mulți harpiști – părea deseori îngrijorată și înspăimântată.

Nici nu e nevoie să mai spunem că niciunul dintre ei nu fierse vreodată în viața sa vreun ou, nici nu spălase vreo pereche de șosete, nici nu-și făcuse patul, și atunci când Ellie și Sigrid aveau zi liberă, le lăsau întotdeauna pe masă un prânz rece. Dar seara profesorii aveau nevoie din nou de ajutor. Domnul profesor Julius bea un whisky cu sifon în camera sa ca să-l ajute să adoarmă; domnul profesor Emil, care avea un stomac delicat, avea nevoie de un pahar cu lapte cald cu miere; iar domnișoara Gertrude avea picioarele reci și i se aducea întotdeauna o sticlă cu apă fierbinte înainte de a se băga în așternuturi. Așa că acum își așteptau servitoarele să se întoarcă. Sigrid și Ellie se întorceau întotdeauna la ora nouă, dar nu și acum.

– Ce ne facem? a întrebat domnul profesor Julius, scoțându-și capul pe ușa de la camera sa.

– Cred că mai bine am coborî și am vedea ce se întâmplă, a spus fratele său.

Așa că au coborât scările, au trecut prin salon și bibliotecă, ducându-se la ușa acoperită cu postav verde, gros, ce separa casa de bucătărie.

Au deschis-o cu grijă. Masa de lemn era bine frecată, apărătoarea de la sobă era lustruită și aragazul rămăsese aprins.

Dar unde erau Ellie și Sigrid?

Și unde erau whisky-ul, laptele cald și sticla cu apă caldă?

Chiar în acel moment s-a deschis ușa din spate și au intrat cele două femei. Pălăria lui Sigrid era strâmbă, părul lui Ellie era răvășit și ea ducea ceva în brațe.

S-a lăsat tăcerea.

– Ce e asta? a întrebat domnul profesor Julius, arătând cu degetul său lung spre bocceluță.

– E un copil, domnule. O fetiță. Am găsit-o în biserică. A fost abandonată, a spus Sigrid.

– Am încercat s-o ducem la călugărițe, a spus Ellie, dar erau în carantină pentru tifos.

Fetița și-a întors capul și a furnăit. Domnul profesor Emil s-a uitat la ea uluit. Era obișnuit cu pozele cu pruncul Iisus stând nemișcat și tăcut în brațele mamei sale, dar asta era cu totul altceva.

– Nici nu intră în discuție să permitem șederea unui copil în această casă, a spus domnul profesor Julius. Nici măcar pentru o singură zi.

Domnul profesor Emil a dat din cap.

– Zgomotul...

– Deranjul, a spus și domnișoara profesoară Gertrude. Ca să nu mai spunem ce se întâmplă cu ei... în cele din urmă.

– Ar fi doar până ar lua sfârșit carantina, a spus Ellie. Doar câteva săptămâni...

Profesorul Julius a clătinat din cap.

– În niciun caz. Interzic asta.

– Foarte bine, domnule, a spus Ellie apatică. O s-o ducem la circa de poliție mâine dimineață. Trebuie să aibă ei un loc unde să-i plaseze pe copiii nedoriți.

– Circa de poliție? a spus domnul profesor Emil.

Fetița s-a mișcat și a deschis ochii. Și apoi a făcut acel lucru pe care îl fac până și copiii mici de tot. *A privit.*

– Doamne sfinte! a exclamat domnul profesor Julius.

Nu era deloc privirea cuiva care să merite să ajungă la poliție, printre criminali și bețivi.

Domnul profesor Julius și-a dres glasul.

– Trebuie ținută departe de privirile noastre, în orice caz, a spus el categoric.

– Trebuie să nu facă niciun zgomot, a spus Emil.

– Nu trebuie să fim deranjați în activitatea noastră nici măcar un minut, a spus Gertrude.

– Și în ziua în care se termină carantina, merge la mănăstire. Acum, unde-mi e whisky-ul?

- Și laptele meu cald?
– Și sticla mea cu apă caldă?

* * *

Profesorii se culcaseră. Fetița fusese culcată înfășată într-un scutec împrumutat, pe o pătură strânsă, într-un scrin ce fusese golit de fețe de masă.

- Ar trebui să aibă și ea un nume, chiar dacă n-o s-o putem ține, a spus Sigrid.
– Eu aș vrea să-i dăm numele mamei mele, a spus Ellie.
– Și care era acela?
– Annika.
Sigrid a dat din cap.
– Annika. Da, i se potrivește.

CAPITOLUL 2

ORAȘUL DE AUR

Orașul Viena, la data la care Sigrid și Ellie și-au adus bocce-luța acasă, era capitala Imperiului Austro-Ungar, care cuprindea treisprezece țări diferite aflate în inima Europei.

Imperiul era condus de un bătrân, împăratul Franz Joseph, care avea un palat de iarnă în centrul orașului și un palat de vară în afara acestuia, unde aerul era întotdeauna proaspăt. Era singur, pentru că soția lui fusese asasinată de un anarhist și fiul său se împușcase, dar el muncea din greu, sculându-se la cinci dimineața în fiecare zi pentru a citi documente oficiale și dormea pe un pat de fier, ca soldații săi. Spăla chiar și picioarele a doisprezece săraci care îi erau aduși în Joia Mare, pentru că dorea să fie bun.

Pentru că era așa de bătrân, i se întâmplau și lucruri rele.

Veneau la el fetițe cu buchete de flori, și atunci când se apleca să le ia, îi înțepenea spatele și ajutoarele sale trebuiau să vină și să-l îndrepte. Sau elevii din Viena făceau inimi roz din hârtie și i le aruncau în timp ce trecea el pe acolo și acestea i se agățau de muștață și de nas și-l făceau să strănute.

Cu toate acestea, oamenii din Viena îl iubeau. Le plăcea încăpățânarea lui și faptul că nu se urca niciodată într-un automobil, deși acestea fuseseră inventate cu câțiva ani înainte, ci mergea întotdeauna cu o trăsură cu roți aurite și făcea cu mâna tuturor celor care-l salutau. Le plăceau spectacolele cu artificii pe care le comanda de ziua sa de naștere și uniforme militare pe care abia putea să și le pună atunci când era câte o defilare sau o sărbătoare: pantalonii roz și tunică albastră de husari... verdele argintiu al puștilor tiroleze și coiful uriaș cu pene mari.

În fiecare școală din Viena se afla câte un tablou de-al său pe perete și chipul lui cu favoriți lungi și capul chel le era la fel de familiar copiilor ca și fețele bunicilor lor.

La fel de bine cum era cunoscută și pentru împărat și curtea lui, Viena era cunoscută și pentru muzica sa. Aproape orice

compozitor faimos care trăise vreodată își desfășurase activitatea la Viena: Mozart, Schubert, Beethoven și Strauss. Muzica răsună din toate casele, în orice cafenea se cântau valsuri și soprane cu voci puternice cântau în fiecare seară cu mare însufletire pe stradă, pe lângă flașnete sau în sala bogat împodobită a Operei.

Apoi mai era și mâncarea. Vienezilor le plăcea să mănânce, nu glumă. Pe străzi pluteau arome minunate – de vanilie și cafea proaspăt măcinată; de scorțișoară și varză acră. Chiar și salata de castraveți, care în alte orașe nu prea are niciun miros, la Viena avea propria sa aromă.

În magazinele de dulciuri puteai cumpăra gândăcei mititei de marțipan, buburuze bălțate și melci cuibăriți comod în cochiliile lor. Erau și șoriceii de zahăr așa de frumos făcuți, încât copiii care îi cumpărau nu suportau să muște din ei, și căsuțe din turtă dulce cu vrăjitoare teribile făcute din nuga, cu pălării din lemn-dulce. Cofetăriile vindeau șapte feluri de tort cu ciocolată, tarte cu vanilie umplute cu cremă de alune și bărcuțe de foitaj umplute cu fructe de pădure zemoase, care cresc la țară: căpșuni sălbatice, așa de strălucitoare încât par a fi iluminate din interior, și afine perfect rotunde, ca niște globuri.

Mai erau și alte lucruri care făceau ca Viena să fie un oraș minunat în care să locuiești: Praterul, un parc regal umbrat de copaci bătrâni unde putea oricine să se plimbe pe jos sau călare, și parcul de distracții, unde abia fusese construită cea mai înaltă Roată Uriașă din Europa. Mai era și Dunărea, care șerpua prin nordul orașului; de pe un debarcader de pe chei, te puteai urca pe un vas cu aburi și puteai călători în sus spre Germania sau în jos, spre Budapesta, în Ungaria. Și mai erau și munții, la care puteai ajunge cu trenul într-un ceas.

Dar cea mai mare mândrie a Vienei erau caii albi dăntuitori, care ofereau spectacole la Școala Spaniolă de Echitație. Aceasta nu era în Spania, ci lipită de palatul împăratului în mijlocul orașului vechi, și cu tavanul său arcuit și șirurile sale de coloane era cu siguranță cea mai frumoasă arenă din lume. Caii ce puteau fi văzuți acolo – armăsarii Lipizzaner – erau crescuți într-un sat pe nume

Lipizza, în sudul imperiului, și doar câțiva, cei mai buni, erau trimiși împăratului la Viena. Caii aleși erau adăpostiți în ceea ce fusese cândva palatul unui prinț. Erau hrăniți din troace de marmură și își petreceau patru ani învățând să execute după muzică mișcările care fuseseră cândva așa de importante în război. Mișcări incredibile cu nume răsunătoare: capriole, curbete și levade...

Atunci când vizitatorii veneau la Viena și erau întrebați ce-și doreau cel mai mult să vadă, răspunsul era de obicei: caii Lipizzaner, armăsarii albi dăntuitori. „Vă rugăm, îi putem vedea pe aceștia?”